

Léda

Még soha így nőt,
 még soha ily gyönyört
 nem álmódott a költő,
 hiába ölelte
 a szépet, a szebbet,
 nem érzett semmit, csömört
 csak: kedvese elszállt
 egy tündér rollerján,
 oda, hol a fény örök,

s csak ritkán mennydörög...
 s ha ért is megvetőn
 arról, ami már hitvány,
 nem hitte, hogy más lesz,
 hogy sírva-sírás lesz,
 és öröm, párjanincs-lány,
 akiért érdemes
 átesni szégyenen,
 de még meghalni is tán.

Nem hitte, hogy vétlen
 angyal az a némbor,
 aki a megismerés
 poklán átvezette,
 tébolyult, rossz lelket,
 akinek úgy fogta kezét,
 hogy a téboly ellen
 összesereglettek
 pofon is csapták ezért...

De már nem üthetik,
 más világ lett ez, ím:
 csak aki szenved, mondhat
 igent s dacos nemet,
 csak aki hűn szeret
 és gyűlöl, az bomolhat:
 testében az asszony,
 így ért az igazhoz,
 ő lát csak élő s holtat...

S már ő az, aki üt
 mindenkit mindenütt,
 tombol benne az asszony –
 még soha ilyen nőt,
 még soha ily gyönyört
 nem álmódott, s nem hangzott
 még így az igazság!
 Nem érheti gazság,
 bárkit enged is ahhoz...